

Sygn. akt: II K 318/16

PR 1 Ds. 33.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Becińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Rybińska

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Radosława Mynca

po rozpoznaniu dnia 5 maja 2016 roku

sprawy:

D. Ł. s. Z. i J. z domu W.,

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

7 lutego 2016 roku w T., na stanowiącej drogę publiczną ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,98 mg/dm³, 0,88mg/dm³ oraz 1,46 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny l. (...) o numerze rejestracyjnym (...),

- tj. o czyn zabroniony z art. 178 a§1 kk

ORZEKA:

I. Uznaje oskarżonego D. Ł. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, z tym ustaleniem, że eliminuje z opisu czynu pomiar trzeźwości wynoszący 1,46 mg/dm³, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

II. na mocy art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat, przy czym na mocy art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 lutego 2016r;

III. na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 (jednego tysiąca) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 318/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r. D. Ł. został uznany winnym tego, że w dniu 7 lutego 2016 r. w T., na stanowiącej drogę publiczną ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,98 mg/dm³, 0,88 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), tj. o czyn zabroniony z art. 178 a § 1 kk. Na podstawie art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (punkt I); na mocy art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, przy czym, na mocy art. 63 § 4 kk, na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 lutego 2016r. (punkt II); na mocy art 43 a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (punkt III); Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1000 zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami w wysokości 70 zł.

D. Ł. przyjechał z S. do T. w dniu 6 lutego 2016 r., aby spotkać się ze swoją 15-letnią córką. Do spotkania jednak nie doszło. D. Ł. zdenerwował się i był załamany faktem, że poraz kolejny nie udało mu się zobaczyć z córką, która wraz z jego byłą żoną zamieszkuje na co dzień w H..

D. Ł. postanowił zostać w T. w pokoju hotelowym. Zakupił półlitrową butelkę whiskey J. D. i między godziną ok. 19-23 wypił 3/4 butelki.

W dniu 7 lutego 2016 r. wstał rano i planował zjeść śniadanie w jakimś lokalu w centrum miasta. W tym celu wsiadł za kierownicę swojego samochodu marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...). O godz. 6:35 został zatrzymany przez patrol Policji na ul. (...) w T.. Badanie stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym typu A.-Sensor IV CM (dwa pierwsze pomiary), a następnie urządzeniem elektronicznym typu A. 7510 (dwa kolejne pomiary) wykazało, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiła: o godz. 6:55 – 0,89 mg/l; godz. 7:29 – 0,88 mg/l; godz. 8:17 – 0,86 mg/l; godz. 8:20 – 0,89 mg/l.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2016 r. asesor Prokuratury Rejonowej T. Centrum-Z. w T. zatrzymał prawo jazdy należące do D. Ł..

Dowód: wyjaśnienia D. Ł., k. 18, k. k. 27-29; badanie stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 7, k. 9; postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy, k. 21.

D. Ł., s. Z. i J. z domu W., urodzony (...) w W., o nr ewidencyjnym PESEL: (...), zamieszkały w S. ul. (...), obywatel polski, rozwiedziony, ojciec jednego dziecka w wieku 14 lat, o wykształceniu wyższym, z zawodu lekarz stomatolog, prowadzi własną działalność w zakresie stomatologii i uzyskuje z tego tytułu dochód miesięczny brutto w wysokości około 10.000-12.000 zł, ma na utrzymaniu córkę, jest właścicielem domu o powierzchni około 300 m² oraz działki o powierzchni 30 arów, a także samochodu osobowego marki L. (...) z 2013 roku, niekarany sądownie.

Dowód: przesłuchanie podejrzanego, k. 27-28 , dane o karalności k. 26)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w całości, bowiem znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty w postaci protokołów z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 7 i k. 9), bowiem są to dokumenty sporządzone przez osoby uprawnione w formie zgodnej z prawem.

W ocenie Sądu dokumentacja medyczna J. Ł., aneks nr (...) do umowy z dnia 14.11.2011 r. (k.36), umowa zlecenie z dnia 8.04.2016 r. (k.64) nie miały znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w/w dokumenty nie odnosiły się do zdarzenia, będącego przedmiotem postępowania. W drugiej kolejności trzeba wskazać, że okoliczności wskazane w w/w dokumentach posłużyły Sądowi przy rozważaniach dotyczących wymiaru kary. Ponadto należy dodać, że umowa zlecenie z dnia 8 kwietnia 2016 r. , zobowiązująca D. Ł. do

dojeżdżania do W., została zawarta już po zdarzeniu w dniu 7 lutego 2016 r., zatem okoliczność ta tylko w marginalnym stopniu miała znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Wskazać należy, że ustawodawca nie zdefiniował pojęcia winy na gruncie prawa karnego. Nie wskazał także, jakie okoliczności mają decydować o jej stopniu, pozostawiając rozważania w tym przedmiocie orzecznictwu i doktrynie. W doktrynie ścierają się dwa poglądy dotyczące tego zagadnienia: "czysta" normatywna teoria winy i kompleksowana normatywna teoria winy. Różnica między tymi poglądami polega na tym, że "czysta" normatywna teoria winy nie uwzględnia umyślności i nieumyślności, zaliczając je do znamion podmiotowych czynu zabronionego. Kompleksowa normatywna teoria winy umożliwia natomiast posługiwanie się sformułowaniami "winy umyślnej" i "winy nieumyślnej". Zgodnie z tą teorią o istocie winy decyduje nie tylko jej zarzucalność (czyli to, że sprawca w czasie bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej, chociaż można było podporządkowania się normie prawnej od niego wymagać), ale także element psychologiczny w postaci umyślności lub nieumyślności, będący stosunkiem psychicznym sprawcy do czynu zabronionego (zob. Dariusz Świecki, Wina w prawie karnym materialnym i procesowym, "Prokuratura i Prawo" 11-12, 2009, s. 5-17).

Tutejszy Sąd stoi na stanowisku, że brzmienie obowiązujących przepisów karnych wskazuje na to, że ustawodawca opowiedział się po stronie "czystej" normatywnej teorii winy. Wobec tego Sąd przyjął, że przy określaniu stopnia winy nie należy odnosić się do umyślności i nieumyślności, gdyż zdaniem Sądu elementy te należą do czynu. Ponadto, przestępstwo z art. 178 a § 1 kk może być popełnione tylko umyślnie, a więc przy przyjęciu tzw. kompleksowej teorii winy, Sąd niejako dwukrotnie uwzględniałby umyślność działania oskarżonego (przy określaniu stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu).

W związku z powyższym zaszła konieczność ustalenia, jaki stopień winy należy przypisać oskarżonemu na gruncie niniejszej sprawy. W doktrynie wskazuje się, że o stopniu winy powinny decydować takie okoliczności jak: możliwość rozpoznania znaczenia czynu, którą można ustalić biorąc pod uwagę poziom rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego, stan wiedzy i doświadczenia życiowego oskarżonego; możliwość podjęcia zachowania zgodnego z prawem, tj. znajdowania się w tzw. normalnej sytuacji motywacyjnej, a także umiejętność dokonywania wyboru spośród wielu możliwych zachowań oraz poziom przyswojenia reguł moralnych; możliwość kierowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji (zob. Dariusz Świecki, Wina w prawie karnym materialnym i procesowym, "Prokuratura i Prawo" 11-12, 2009, s. 5-17).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu, stopień winy oskarżonego należy oznaczyć jako znaczny. Oskarżony jest osobą posiadającą wyższe wykształcenie, z zawodu jest lekarzem stomatologiem, zatem zna obowiązujące normy i ma świadomość, że należy ich przestrzegać. Zdaniem Sądu tłumaczenia oskarżonego jakoby przed podjęciem decyzji o kierowaniu samochodem w dniu 7 lutego 2016 r., nie odczuwał już skutków wczorajszego spożywania alkoholu, nie zasługują na uwzględnienie. Wskazać należy, że każdy, nawet przeciętnie wykształcony człowiek, zdaje sobie sprawę z tego, iż czas rozkładu spożytego alkoholu w organizmie wynosi znacznie więcej niż kilka godzin. Oskarżony posiada wyższe wykształcenie, a do tego medyczne, zatem bez wątpienia wiedział, że podejmując decyzję o prowadzeniu samochodu w dniu 7 lutego 2016 r. przed godziną 7:00, znajduje się nadal pod wpływem alkoholu. Z tego względu Sąd nie mógł przyjąć mniejszego, tj. nieznacznego, stopnia winy. Oskarżony mógł pozostać w hotelu albo udać się taksówką lub środkiem komunikacji miejskiej na najbliższy posterunek policji w celu sprawdzenia stanu trzeźwości (informację o tym, gdzie takowy znajduje się mógł znaleźć w internecie lub spytać w recepcji hotelu). Oskarżony postanowił jednak zlekceważyć to, że poprzedniego dnia spożywał alkohol i uznał, że czuje się na siłach, aby samochodem wrócić do domu. Zdaniem Sądu oskarżony liczył, że o tak wczesnej porze, kiedy wybrał się w trasę, na ulicach nie będzie patroli Policji i uda mu się dojechać do domu. Zdaniem Sądu takie działanie oskarżonego świadczy o jego lekceważącym stosunku do obowiązujących norm prawnych i choć miało charakter jednorazowy, nie może umniejszać jego winy.

W ocenie Sądu także powody, dla których oskarżony zdecydował się spożywać alkohol w godzinach wieczornych w dniu 6 lutego 2016 r. nie mogą stanowić okoliczności łagodzących. Jakkolwiek ciężar kłopotów rodzinnych oskarżonego zasługuje na zrozumienie, tak nie może stanowić usprawiedliwienia dla popełnienia przestępstw. Dodać należy, że oskarżony ma tego świadomość, bowiem w swoich wyjaśnieniach stwierdza dokładnie to samo (k. 18).

Wskazać także należy, że w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności wyłączające winę.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, przy uwzględnieniu zasad określonych w art. 115 § 2 kk, należy określić go jako wysoki. Oskarżony popełnił przestępstwo penalizowane w rozdziale XXI kk – przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. W tym miejscu należy wskazać, że popełnienie jednego z przestępstw określonych w tym rozdziale nie stanowi występkę przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji pojmowanego w sposób abstrakcyjny. Wobec tego, na stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego będzie miało wpływ także to, że oskarżony, znajdując się pod wpływem alkoholu w steżeniu wysokim (0,89 mg/l) prowadził samochód na drodze publicznej, która stanowi jedną z najbardziej ruchliwych ulic w T.. Fakt, że do zdarzenia doszło w niedzielę we wczesnych godzinach porannych, w ocenie Sądu nie sprawia, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego można zakwalifikować jako nieznaczny. (...) służy do spacerów i do uprawniania joggingu dla wszystkich mieszkańców T.. Na ulicy tej znajduje się kilka przejść dla pieszych, zatem kierowcy samochodów muszą być bardzo skupieni przy przyjeżdżaniu przez nią, niezależnie od pory dnia. Poziom stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego (1 pomiar – 0,89 mg/l; 2 pomiar – 0,88 mg/l; 3 pomiar – 0,86 mg/l; 4 pomiar – 0,89 mg/l) należy określić jako bardzo wysoki, uniemożliwiający kontrolowanie sytuacji na drodze. W ocenie Sądu należy zwrócić także uwagę na to, że w ciągu prawie 2 godzin, zawartość alkoholu we krwi oskarżonego nie zmniejszyła się, a co więcej, wykazywała tendencję do wzrostu, bowiem o godz. 6:55 i 8:20 poziom ten wynosił 0,89 mg/l.

Oskarżony popełnił czyn zabroniony umyślnie, z zamiarem ewentualnym, bowiem w ocenie Sądu, o czym wyżej wspomniano, oskarżony, biorąc pod uwagę jego wiedzę i doświadczenie życiowe, nie mógł zasadnie przypuszczać, że nie znajduje się już pod wpływem alkoholu. Sąd nie znalazł jednak podstaw do przypisania mu zamiaru bezpośredniego, bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, że oskarżony chciał popełnić czyn zabroniony. W ocenie Sądu przewidywał on jednak możliwość jego popełnienia i godził się na to.

Jak wspomniano wyżej, także motywacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Fakt kłopotów rodzinnych nie usprawiedliwia popełniania przestępstw, zwłaszcza w odniesieniu do oskarżonego, który winien znać sposoby radzenia sobie z nimi. W ocenie Sądu, oskarżony naruszył regułę ostrożności w postaci bezpieczeństwa w komunikacji w stopniu znacznym, bowiem prowadził samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości, uniemożliwiającym podejmowanie szybkich reakcji na sytuację na drodze.

Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął uprzednią niekaralność oskarżonego oraz jego szczerzy żal po popełnieniu przestępstwa.

Oskarżony popełnił przestępstwo penalizowane w art. 178 a § 1 kk, do znamion którego należą: strona podmiotowa przestępstwa, polegająca na umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego, znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w tym stanie. Oskarżony kierował samochodem po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym odpowiednio 0,89 mg/dm³, 0,88 mg/dm³, 0,86 mg/dm³, 0,89 mg/dm³. Wobec tego należy stwierdzić, że swoim działaniem zrealizował wszystkie znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178 a § 1 kk.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd powielił omyłkę przyjętą przez oskarżyciela w akcie oskarżenia, w zakresie pierwszego pomiaru trzeźwości że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiła ona 0,98 mg/dm³, zamiast prawidłowej wartości – 0,89 mg/dm³.

Biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 § 1 i 2 kk, przy określeniu stopnia winy jako znacznego i przy uwzględnieniu wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd uznał, że odpowiednią karą dla oskarżonego będzie wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda. W ocenie Sądu kara ta jest najbardziej adekwatna do popełnionego przez oskarżonego czynu, a także spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze względem niego. Oskarżony nie był dotychczas karany, jednak popełniony przez niego czyn charakteryzuje się wysokim stopniem szkodliwości społecznej, a więc zachodzi konieczność podjęcia takiej reakcji karnej, która spowoduje, że oskarżony nigdy więcej nie popełni podobnego przestępstwa. Stosownie do treści art. 33 § 3 kk, Sąd ustalił, że oskarżony osiąga miesięczne dochody w kwocie 10.000-12.000 zł i obowiązany jest do płacenia alimentów na małoletnią córkę. Oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą na zasadzie kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia i ponadto wykonuje dodatkowe zajęcia dla innych podmiotów: Pracowni P. (...), M. G., R. R. oraz S. M. (...). Wobec tego, w ocenie Sądu, dochody osiągnięte przez oskarżonego umożliwiają wykonanie kary grzywny w orzeczonej wysokości.

Sąd orzekł wobec oskarżonego także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Wskazać należy, iż przepis art. 42 § 2 kk stanowi, że Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 (przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji) był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174, art. 177. W niniejszej sprawie, oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, znajdując się w stanie nietrzeźwości, zatem Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres nie krótszy niż 3 lata. Sąd orzekł ten środek karny na czas możliwie najkrótszy, tj. na 3 lata. Decydując się na czas trwania tego środka karnego Sąd wziął pod uwagę charakter pracy oskarżonego, a także konieczność poruszania się autem w związku z opieką nad jego matką (dokumentacja medyczna dotycząca J. Ł., znajdująca się w aktach sprawy).

Sąd orzekł także obligatoryjny środek karny przewidziany w art. 43 a § 2 kk. Przepis ten stanowi, że w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178 a § 1, art. 179, art. 180, Sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178 a § 4 co najmniej 10.000 z złotych, do wysokości określonej w § 1 (60.000 zł – przyp. SR). Sąd orzekł wobec oskarżonego ten środek karny w wysokości najniższej przewidzianej przez ustawę, bowiem w ocenie Sądu będzie to wystarczające dla zrealizowania celów prewencji indywidualnej i generalnej.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania tj. kwotę 1000 zł tytułem opłaty (art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych) oraz 70 zł tytułem wydatków (Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – kwota 40 zł; Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego – 30 zł).